

Att sitta modell för Greta Gerell

Aurora Granstedt

*D*et tog inte många minuter att springa från Triewaldsgränd 1 där jag bodde över Kornhamnstorg till Mälartorget 15. Jag valde oftast att gå uppför trapporna trots den eleganta hissen med svarta gallergrindar som skramlade på ett bestämt sätt när man stängde och öppnade dem. När jag ringde på ”Totos” dörrklocka var det alltid med en viss bävan, jag kände mig utvald att få kliva över tröskeln till hennes ateljé (heliga rum). Hon var alltid sobert klädd, i en finstämd färgskala av ockra, ljusbrunt, olivgrönt och med en liten sidenscarf runt halsen med en brosch. Kortklippt hår, en doft av en bestämd parfym och alltid med glimten i de små kisande ögonen. Man klev rätt in i en stor hall som fortsatte i ett stort rum till vänster om ingången. Rakt fram var en liten skrubb till kök. Till höger om ytterdörren bakom en skärm med ett fönster som vätte mot gården stod staffliet uppställt. Till vänster i det rymliga rummet med ett fönster som gick ända ner till golvet stod två länstolar placerade på var sin sida. På den högra väggen hängde en stor spegel med guldram. Under spegeln stod en stor brun kista med kläder som Greta draperade mig i innan hon satte på en skiva med t.ex Chopins musik.

*H*on lät mig så dansa tills hon sa stopp och så fick jag stå i den fixerade posen tills skissen var klar. Det kändes aldrig tröttsamt eller långtråkigt att stå modell, antagligen berättade Toto någon rolig historia så att tiden verkade gå väldigt fort. Mitt gage för modellsittandet bestod av tvåkronor som placerades i små vita runda Weledaskar där hon målat en liten blomma i oljefärg på locket.

*D*et var ”Toto” som ledsagade mig in i vuxenvärlden. Hon bjöd mig ibland på ett glas rödvin och svarta cigaretter med guldmunstycke, i mitt hem förekom varken alkohol eller tobak. Där kunde vi sitta länge och tala om kärleken och livets mysterier medan solnedgången över Riddarfjärden förvandlade husens fasader till siluetter. Det hände att vi vid julen kunde upptäcka hela den heliga familjen med tre konungar och allt i dessa huskroppar.

*G*reta ingav en väldig respekt och kunde trots sin otroliga humor tala om livets djupare sidor. Hon bar på en skatt av dikter (som hon ofta reciterade utantill) och dråpliga historier att ösa ur, men det var sättet, tonfallet den skarpa formuleringskonsten som gav de oförglömligas intrycken från dessa möten under slutet av 1950-talet.

Tack Toto, från Pullan, din guddotter